

КАПЧИЦА

Една капчица бѣше останала сама-самичка дълбоко въ земята. Горката, колко се страхуваше! Не смѣше да се мръдне. Навсѣкжде тъмно. Нѣма съ кого дума да продума.

А бѣше слушала, че горе на земята било хубаво и свѣтло. Слънце грѣяло, птички пѣли и цвѣтя цвѣтѣли. Какъ ѝ се искаше да отиде на горнята земя!

Единъ день се пристраши и трѣгна. Едно червейче я попита:

— Капчице, кжде?

— На горнята земя! Тукъ вече не ми се седи.

Капчицата вървѣше ту нагоре, ту надолу, провираще се между корени, възкачваше се по камънаци. Подъ единъ голѣмъ камѣкъ видѣ друга капчица и рече:

— Сестричко, хайде съ мене на горнята земя!

— Ами тамъ слънцето много силно грѣяло, ще ни изсуши.

— Нали сме две?

И трѣгнаха дветѣ. Задъ единъ коренъ видѣха още една капчица. Попитаха я:

— Какво правишъ тука?

— Студено ми е!... Страхъ ме е!

— Хайде съ насъ на горната земя.

— Ами ако слънцето ни изсуши?